

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Felbermayr Transport- und Hebetchnik GmbH & Co KG**, se sídlem Machstraße 7, Wels, Rakousko, zastoupený M. P., bytem L. 333/47, B. (adresa pro doručování O. 3419/9, B.), proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem Tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.4.2015, č.j. KUZZL-12318/2015, sp.zn. KUSP-12318/2015/DOP/Ko

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 21.4.2015, č.j. KUZL-12318/2015, sp.zn. KUSP-12318/2015/DOP/Ko, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod ze dne 15. 12. 2014, č.j. OS-D/1485/6/14/Mik.

I. Podstata věci

Městský úřad Uherský Brod uložil žalobci pokutu ve výši 112 000 Kč za spáchání jiného správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. r) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni 26. 3. 2014 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), neboť žalobce provozoval vozidla, jejichž hmotnost (či hmotnost jízdních souprav a dvojnáprav) při nízkorychlostním vážení překročila hodnoty stanovené zvláštním právním předpisem.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Závěry žalovaného zpochybňuje žalobce podanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že prvostupňový správní orgán postupoval v rozporu s § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“); přestože je žalobce rakouskou právnickou osobou, prvostupňový správní orgán činil vůči žalobci písemné úkony pouze v českém jazyce. Těm žalobce nebyl schopen porozumět a nebylo mu tak umožněno řádně hájit svá práva.

Žalovaný i prvostupňový správní orgán podle žalobce také chybně přeložili doklad o registraci vozidel a minimálně u vozidla s registrační značkou WE384BN doklad o registraci neprokazuje, že by vlastníkem byl žalobce. Podle žalobce je provozovatelem vozidel společnost Felbermayr Transport- und Hebetchnik, spol. s r.o. (dále jen „dceřiná společnost“) a žalovaný ohledně této otázky nedostatečně zjistil skutkový stav. Žalovaný pochybil také v tom, že obsah dokladů o registraci vozidel posuzoval podle českého práva, přestože tato listina byla vydána v režimu práva rakouského.

Další žalobní námitka směřuje proti postupu žalovaného, který nevyčkal na pravomocné rozhodnutí odvolacího orgánu o účastenství dceřiné společnosti žalobce se sídlem v České republice v nyní posuzovaném správním řízení, přestože žalovaný „...nemohl předpokládat výsledek rozhodnutí o odvolání Felbermayr Transport- und Hebetchnik, spol. s r.o.“.

Žalovaný ani prvostupňový správní orgán se dle žalobce nijak nezabývali hodnocením v tom směru, zda protiprávní jednání nenastalo pouze z důvodu excesu řidiče; jízda jízdních souprav byla v úseku Uherský Brod – Brno povolena

rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 26. 3. 2014, č. j. 60821. Stejně tak žalovaný pominul odvolací námitku „...*spočívající v absenci zákonné úpravy ukládající povinnost, kterou měl žalobce porušit.*“.

Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje, aby zdejší soud rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný považuje žalobní námitky žalobce za nedůvodné, jednotlivě se k nim vyjádřil a navrhuje, aby zdejší soud žalobu zamítl, neboť „...*na základě přesně a úplně zjištěného skutečného stavu věci je žalovaný toho názoru, že v daném případě není dán žádný důvod k tomu, aby soud rozhodnutí žalovaného jako nezákonné zrušil.*“.

Na svém procesním postoji žalovaný setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Zdejší soud se nejdříve zabýval žalobní námitkou spočívající „...*v absenci zákonné úpravy ukládající povinnost, kterou měl žalobce porušit.*“. Ve výrokové části I. prvostupňového rozhodnutí správní orgán deklaroval spáchání jiného správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích tím, že jízdní soupravy provozované žalobcem překročily limitní hodnoty stanovené zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni 26. 3. 2014 (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), který provádí vyhláška Ministerstva dopravy č. 341/2002 Sb. (dále jen „vyhláška č. 341/2002 Sb.“); prvostupňový správní orgán zjistil překročení limitů stanovených v § 15 odst. 2 písm. i) (maximální hmotnost jízdní soupravy), v § 15 odst. 2 písm. c) (maximální hmotnost motorového vozidla se čtyřmi a více nápravami) a v § 15 odst. 1 písm. c) bod 4 (maximální zatížení dvojnápravy) vyhlášky č. 341/2002 Sb. (dále jen „maximální hmotnost vozidla“ či „hmotnostní limity vozidla“).

Ustanovení § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích vymezuje skutkovou podstatu jiného správního deliktu provozovatele vozidla coby překročení maximální přípustné hmotnosti vozidla stanovené podle zvláštního právního předpisu, který není blíže specifikován. Jde tedy o blanketovou právní normu. V tuzemském právním prostředí je blanketových právních norem užíváno pravidelně (pokud jde o oblast trestání, pak jde např. o § 270 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), to však ještě neznamená, že by tato žalobní námitka měla být *a priori* pokládána za nedůvodnou. Zdejší soud je toho přesvědčen, že má-li být o takovou blanketovou právní normu opřen závěr o spáchání deliktu (má-li se taková norma stát základem pro postih delikventa v oblasti správního trestání), musí být její dispozice popsána natolik přesně (a tedy ve svém důsledku zcela předvídatelně), aby sama o sobě byla dostatečným návodem pro chování adresátů. Vztaženo na nyní posuzovanou věc, podmínkou aplikace § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích je dostatečně přesné a určité stanovení hmotnostních limitů vozidel provozovaných na pozemních komunikacích, které měly být žalobcem překročeny.

Poznámka pod čarou k § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích odkazuje na vyhlášku č. 102/1995 Sb., která byla zrušena a nahrazena ke dni 28. 8. 2001 vyhláškou č. 301/2001 Sb. Vyhláška č. 301/2001 Sb. pak byla nahrazena vyhláškou č. 341/2002 Sb., která nabyla účinnosti dne 1. 8. 2002. Byť poznámka pod čarou není závazná a jejím hlavním smyslem je interpretační přehlednost právní normy (netřeba tu jistě podrobněji připomínat nálezy Ústavního soudu ze dne 30.11.1999 ve věci sp. zn. II. ÚS 485/98), lze z ní vysledovat úmysl zákonodárce, který odkazoval na prováděcí vyhlášku obsahující konkrétní hmotnostní limity vozidel. Vyhláška č. 341/2002 Sb. byla v době zjištění překročení hmotnostních limitů účinná, obsahuje konkrétní a jednoznačně stanovené maximální hmotnostní limity pro vozidla provozovaná na pozemních komunikacích a odkazuje-li § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích srozumitelně na zvláštní právní předpis, je takovým předpisem právě vyhláška č. 341/2002 Sb. K tomuto závěru lze dojít úvahou, jež nevyžaduje nikterak mimořádnou odbornou orientaci, a to ani pokud jde o oblast právní, ani pokud jde o oblast příslušného oboru žalobcova podnikání. Pokud jde tedy o podmínku dostatečně přesného a určitého stanovení hmotnostních limitů vozidel provozovaných na pozemních komunikacích, které měly být žalobcem překročeny, tu po materiální stránce pokládá zdejší soud za splněnou.

Je třeba přisvědčit žalobci, že není souladné s právem, jestliže vyhláška či jiný podzákoný právní předpis stanoví povinnost bez zákonného zmocnění, a tedy nutně navazující otázkou je, zda vyhláška č. 341/2002 Sb., resp. § 15 této vyhlášky (právě toto ustanovení upravuje nejvyšší povolené hmotnosti silničních vozidel), byla vydána na základě zákonného zmocnění. Ustanovení § 91 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. zmocňuje Ministerstvo dopravy k vydání vyhlášky k provedení mimo jiné § 2 odst. 5 až 8 a § 4 odst. 8. V § 2 odst. 5, 6 a 7 zákona č. 56/2001 Sb. je odkazováno na prováděcí právní předpis, který stanoví bližší technické požadavky pro systém vozidla,

konstrukční část vozidla a samostatný technický celek vozidla; takovými technickými požadavky jsou podle zdejšího soudu také nejvyšší přípustné hmotnosti vozidel. Podle § 4 odst. 8 zákona č. 56/2001 Sb. podrobnosti o údajích zapisovaných do registru silničních motorových vozidel a přípojných vozidel stanoví prováděcí právní předpis; jedním z údajů zapisovaných do registru vozidel je také údaj o největší povolené hmotnosti vozidla, nápravy a soupravy (§ 4 odst. 4 písm. m/ a n/ zákona č. 56/2001 Sb.). Podle zdejšího soudu je tedy dáno zákonné zmocnění k vydání vyhlášky upravující maximální hmotnosti vozidel. Ustanovení § 15 vyhlášky č. 341/2002 Sb. tak vycházelo ze zákonného zmocnění. Žalobní argumentaci poukazující na nedostatek zákonného zmocnění tudíž zapravdu dát nelze.

Namítá-li tedy žalobce, že zákon č. 56/2001 ve vztahu ke skutkové podstatě jiného správního deliktu vymezeného v § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích nekonkretizuje maximální hmotnosti vozidla, dává mu zdejší soud zapravdu. Ve zbytku jeho argumentace však již zdejší soud se žalobcem nesouhlasí. Zákon č. 56/2001 Sb. a jeho prováděcí vyhlášky primárně upravují technické požadavky na provoz silničních vozidel. Zákonný zákaz provozovat vozidlo na pozemních komunikacích, jehož hmotnost překračuje maximální hodnoty stanovené v § 15 vyhlášky č. 341/2002 Sb., je stanoven přímo v § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích. V tomto ustanovení je výslovně uvedeno, že při překročení váhových limitů se provozovatel dopustí jiného správního deliktu. Je tedy zřejmé, že překročení nejvýše přípustné hmotnosti vozidla je zakázáno. Není třeba, a to ani v oblasti správního trestání, aby nutně sám zákon určité chování zakazoval co do jeho detailní kvantifikace; postačí, je-li určité chování (tu související s překročením nejvýše přípustné hmotnosti vozidla, jež je jasně určena) zákonem za správní delikt označeno a je-li za deliktní chování stanovena sankce (na vysvětlenou: kupř. zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ani jiný právní předpis výslovně nevypočítává konkrétní precizované vzorce chování, kterým je vzbuzováno u jiných osob veřejné pohoršení, a přesto je takové chování zakázáno, když zákon stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo vzbudí veřejné pohoršení - § 47 odst. 1 písm. c/ zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích). Zdejší soud tedy uzavírá, že zákaz přetěžování vozidel je srozumitelně a předvídatelně obsažen v § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích.

Žalobce dále namítá procesní pochybení prvostupňového správního orgánu, který veškeré písemnosti žalobci zasílal v českém jazyce. Podle § 16 odst. 3 správního řádu má účastník řízení, který prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. Správní řád tak, posuzováno izolovaně výkladem jazykovým, přiznává účastníku řízení právo na tlumočníka (na náklady účastníka) pouze tehdy, jestliže účastník prohlásí, že neovládá jednací jazyk. Vzhledem k trestní povaze řízení o správním deliktu však výlučně výklad jazykový obstát nemůže. Dle čl. 6 odst. 3 písm. e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod sdělením č. 209/1992 Sb.) má každý, kdo je obviněn v trestní věci, právo na bezplatnou pomoc

tlumočníka, jestliže nerozumí používanému jazyku. Podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod má každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, právo na tlumočníka. Ústavní a mezinárodní právní předpisy tedy účastníku správního řízení o jiném správním deliktu přiznávají právo na bezplatnou pomoc tlumočníka tehdy, jestliže účastník správního řízení prohlásí, že neovládá jazyk, v němž se vede řízení, nebo je-li z okolností v konkrétní věci zřejmé, že účastník jazyk řízení neovládá (obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.10.2007, č.j. 2 Afs 36/2007-86). Zároveň je však třeba předcházet případnému zneužití práva na tlumočníka, neboť přiznání práva na tlumočníka účastníku řízení, který jej ve skutečnosti nepotřebuje, je nedůvodným zvýhodněním takového účastníka a zásahem do rovnosti účastníků před orgánem veřejné moci (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2014, č.j. 6 As 149/2014-21, a v něm zmiňovaná judikatura Ústavního soudu).

V nyní posuzované věci žalobce v průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem neprohlásil, že neovládá jazyk, ve kterém je vedeno správní řízení, a proto by bylo možno dovodit pochybení prvostupňového správního orgánu z důvodu komunikace se žalobcem v českém jazyce pouze tehdy, jestliže by mu z jemu známých okolností muselo být zřejmé, že žalobce je osobou bez znalosti českého jazyka a bez možnosti efektivního zajištění překladu doručovaných listin. Nic takového však z obsahu správního spisu zdejšímu soudu neplyne a nic takového zdejší soud nedovodil ani z doplnění dokazování, jak proběhlo u jednání soudu. Je sice pravdou, že prvostupňový orgán vedl řízení velmi stručně, neboť toto řízení se omezilo výlučně na nezbytné procesní úkony, když skutkový podklad byl opatřen policií a poté tomuto správnímu orgánu postoupen; to vše se odehrávalo v češtině. Na oznámení o zahájení správního řízení však žalobce nikterak bezprostředně nereagoval, správnímu orgánu ani nenaznačil, že by „trestnímu obvinění“ plynoucímu z oznámení o zahájení správního řízení neporozuměl. Naopak ještě v době, než mu bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí, reagoval prostřednictvím advokáta Mgr. Jiřího Hladíka tak, že se vyjadřoval k oznámení o zahájení správního řízení v tom směru, že „*není provozovatelem označeného vozidla*“ (advokátův přípis ze dne 17.12.2014 byl prvostupňovému správnímu orgánu doručen dne 22.12.2014 a prvostupňové rozhodnutí ze dne 15.12.2014 se s ním míjelo – vypraveno bylo dne 16.12.2014 a doručeno dne 23.12.2014). Věcná stránka správního řízení žalobci tudíž podle zdejšího soudu musela být zřejmá, navíc byl ohledně této otázky v odborném kontaktu s českým advokátem, byť ten jej oficiálně ve vztahu ke správnímu orgánu „nezastupoval“.

Jak však navíc vyplynulo z doplnění dokazování u jednání zdejšího soudu, žalobce je obchodní korporací s rozsáhlými mezinárodními aktivitami – podle vlastní webové prezentace je žalobce výlučným či většinovým vlastníkem minimálně 28 právnických osob se sídlem v rozličných evropských státech (ze zemí se slovanským jazykem například v Bosně a Hercegovině, Bulharsku, Chorvatsku, Slovensku či

Ukrajíně) a prezentuje se jako mezinárodní společnost. V žalobě pak žalobce jasně uvádí, že společnost Felbermayr Transport- und Hebetchnik, spol. s r.o. je jeho dceřiná společnost. Jestliže je žalobce mezinárodně orientovanou obchodní korporací, jestliže jedna z jeho dceřiných společností sídlí v České republice, jestliže jeho vozidla byla řízena českými řidiči, jestliže cílovým místem trasy vozidel dne 26.3.2014 bylo sídlo odštěpného závodu české dceřiné společnosti v Brně (jak vyplývá ze žalobcem přiloženého rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 26.3.2014, č.j. 60821, a z mezinárodních nákladních listů) a jestliže v mezinárodních nákladních listech byla jako dopravce uvedena česká dceřiná společnost, pak v řízení před prvostupňovým správním orgánem nebyl dán důvod pro zajištění tlumočnicka z úřední povinnosti. Žalobce nepochybně má kapacity k tomu, aby porozuměl jazyku, v němž bylo vedeno správní řízení, a mělo-li být tomu jinak, měl tuto skutečnost prvostupňovému správnímu orgánu zřetelně intimovat. Ani v této otázce tedy zdejší soud nedává žalobci zapravdu.

Žalovaný měl podle žalobce dále pochybit tím, že i přes prohlášení o účastenství učiněném dceřinou společností nejdříve vydal žalobou napadené rozhodnutí ve věci samé a až poté rozhodl o tom, že dceřiná společnost není účastníkem řízení. Zdejší soud tu souhlasí se žalobcem, že žalovaný postupoval nesprávně, jestliže nejdříve vydal rozhodnutí ve věci samé a až následně rozhodnul o účastenství dceřiné společnosti; dle § 28 odst. 1 správního řádu je za účastníka řízení v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. Žalovaný měl tedy až do vydání usnesení o účastenství na dceřinou společnost hledět jako na účastníka řízení. Podle zdejšího soudu nicméně procesní pochybení žalovaného nezasahuje do práv žalobce v takové intenzitě, aby zdejší soud musel přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Usnesení o účastenství bylo vydáno jeden den po vypravení žalobou napadeného rozhodnutí; zatímco žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci, resp. zmocněnci, doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence a žalobci bylo doručeno dne 4.5.2015 fikcí, usnesení o účastenství dceřiné společnosti bylo odesíláno datovou schránkou dne 23.4.2015 a doručeno bylo dne 24.4.2015. Dceřiné společnosti tak bylo usnesení o účastenství doručeno nakonec dříve, než bylo žalobci doručeno rozhodnutí ve věci samé. Odvolání do usnesení o účastenství nemá odkladný účinek a vydání rozhodnutí ve věci samé za tohoto stavu není nezákonným postupem správního orgánu (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2007, č.j. 3 As 74/2006-61). Nadto usnesení ve věci účastenství dceřiné společnosti bylo potvrzeno pravomocným rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 9.7.2015, č.j. 95/2015-120-STSP/3. Podle zdejšího soudu tedy postup žalovaného při rozhodování o účastenství dceřiné společnosti není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Stejně tak zdejší soud nepřisvědčil námitce žalobce ohledně dokazování prostými kopiemi dokladů o registraci vozidel. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce není zřejmé, v čem se kopie dokladů o registraci vozidel mají odlišovat od

originálních listin. Důsledné vyžadování originálů listin je namístě tehdy, jestliže jsou ze správního spisu patrný možné rozpory mezi kopií a originálem; v nyní posuzované však zdejší soud žádné indicie o možném obsahovém rozporu mezi kopiemi a originály dokladů o registraci nezjistil a žalobce žádné obsahové rozpory ani netvrdil. Podle zdejšího soudu jde o námitku účelovou.

Dovozuje-li žalobce dále pochybení žalovaného a prvostupňového správního orgánu v nezajištění překladu dokladů o registraci vozidel, ani v tomto směru mu zdejší soud nedává zapravdu. Správní orgány nejsou povinny zajistit překlad cizojazyčných písemností, kterých je použito k důkazu, jestliže o obsahu listin není sporu (shodně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2015, č.j. 9 As 12/2014-60). Byť v nyní posuzované věci žalobce obsah cizojazyčných listin rozporoval, nebyl jejich překlad nezbytně nutný. Žalobce uvádí, že minimálně u vozidla RZ „X“ nepředstavuje doklad o registraci důkaz vlastnictví. Podle zdejšího soudu však vlastnictví vozidel v nyní posuzované věci nemá na delikt ní způsobilost žalobce vliv; rozhodnou skutečností pro zhodnocení odpovědnosti žalobce za jiný správní delikt je, zda je žalobce provozovatelem vozidel RZ „X“, „X“, „X“ a „X“.

Dle části I odst. V. přílohy č. 1 směrnice Rady 1999/37/ES ze dne 29.4.1999, o registračních dokladech vozidel (dále jen „směrnice 1999/37/ES“), část I osvědčení o registraci musí obsahovat pod kódem „C“ osobní údaje o držiteli, pod kódem „C.4“ musí osvědčení obsahovat údaj, zda držitel osvědčení je či není majitelem vozidla, nebo není identifikován v osvědčení o registraci jako majitel vozidla. Dle čl. 2 písm. d) směrnice 1999/37/ES je držitelem osvědčení o registraci osoba, na jejíž jméno je vozidlo registrováno. Podle § 4 odst. 4 písm. a) a b) zákona č. 56/2001 Sb. se do registru silničních vozidel zapisuje vlastník a provozovatel, není-li současně vlastníkem. Dle § 7 odst. 1 písm. c) a § 7 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb. správní orgán vydá při registraci silničního vozidla osvědčení o registraci vozidla, jehož vzor stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 243/2001 Sb. Příloha č. 7 vyhlášky č. 243/2001 Sb. obsahuje vzor osvědčení o registraci vozidla s tím, že kód „C1.1“ a „C1.2“ je ve vzorovém osvědčení o registraci vozidla označen jako „provozovatel“. Je tak zřejmé, že termín „*provozovatel*“ dle § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích odpovídá pojmu „*držitel osvědčení o registraci*“ ve smyslu směrnice 1999/37/ES. Je-li tedy součástí správního spisu kopie dokladu o registraci vozidla, který byl vydán orgánem jiného členského státu Evropské unie, a z obsahu dokladu jsou seznatelné povinné údaje o držiteli osvědčení o registraci stanovené směrnicí 1999/37/ES a tyto jsou vyjádřeny harmonizovanými kódy „C“ ve smyslu čl. 3 odst. 3 této směrnice, je držitel osvědčení o registraci zároveň provozovatelem ve smyslu § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích. Byť jsou osvědčení o registraci vozidel vydána podle rakouského práva, je nepochybné, že tuzemská i rakouská právní úprava musí odpovídat směrnici 1999/37/ES.

Ve správním spisu jsou založeny kopie čtyř dokladů o registraci vozidel RZ „X“, „X“, „X“ a „X“, u kterých je pod kódem „C1.1“ jako držitel osvědčení o registraci (a tedy i provozovatel dle § 42b odst. 1 písm. r/ zákona o pozemních komunikacích) uveden žalobce. Žalovaný a před ním i prvostupňový správní orgán tedy nepochybili, pokud žalobce považovali za provozovatele vozidel, přestože nezajistili překlad dokladů o registraci vozidel a tyto doklady byly vydány podle rakouského právního řádu. Ani tu tedy zdejší soud žalobci zapravdu nedává.

Tvrdí-li žalobce, že nemůže odpovídat za excesivní jednání řidiče vozidla, nedává mu zdejší soud ani v tomto žalobním bodě zapravdu. Protiprávní jednání zaměstnanců či osob v obdobném postavení (jako řidičů vozidel v nyní posuzované věci) je v případě jiného správního deliktu dle § 42b odst. 1 písm. r) zákona o pozemních komunikacích zásadně přičitatelné provozovateli vozidla a institut liberace ve smyslu § 43 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích lze aplikovat zcela výjimečně (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.8.2015 ve věci sp. zn. 5 As 10/2015). Dle mezinárodního nákladního listu č. CZ Y 8641759 soupravy WE866AY/L969FI a mezinárodního listu č. CZ RV 3747127 soupravy WE384BN/L468HN byl místem nakládky zboží Ružomberok (Slovenská republika) a plánovaným místem vykládky Brno. I bez zvláštních odborných znalostí je zřejmé, že místo zvažení souprav (Starý Hrozenkov) leží na ideální trase mezi Ružomberokem a Brnem, tj. již samotné údaje z mezinárodních nákladních listů vylučují žalobcem nepřímou namítané excesivní chování řidičů vozidel co do zvolené trasy jízdy. Změna trasy jízdy vozidel oproti pokynům žalobce či pokynům jím pověřených osob je podle zdejšího soudu verzí nevěrohodnou i z toho důvodu, že trasu přes Starý Hrozenkov využili hned dva řidiči vozidel žalobce. Povolení Ministerstva dopravy ze dne 26.3.2014 se přitom vztahovalo pouze na úsek Uherský Brod – Brno a nezahrnovalo úsek Uherský Brod – Starý Hrozenkov (hranice České a Slovenské republiky).

Žalovaný tedy podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav.

Výši pokuty se zdejší soud nezabýval; proti ní totiž žalobce neargumentoval a ani nenavrhoval využití moderačního práva soudu podle § 78 odst. 2 s.ř.s.

Zdejší soud tak neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. To by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Žalovaný však náhradu nepožadoval, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. září 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu